

Tuần Báo Vô Vi

24 tháng 4 năm 2022

Số 600

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Dâm tánh là sao?
- 2) Ích kỷ là sao?
- 3) Động loạn là sao?
- 4) Uất khí có thể tạo mất trật tự hay không?
- 5) Việc gì phải lo?
- 6) Cơ hội là sao?
- 7) Tương ngộ là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

Wyndham, 04-07-04 3:35AM 1) Hỏi: <i>Dâm tánh là sao?</i> Đáp: Thừa, dâm tánh tạo động và tham lam ích kỷ. Kệ: Ý mê tâm động muốn hơn mê Khổ tâm cực trí loạn muôn bề Ích kỷ tham lam nên loạn động Sanh lý hình thành động loạn ghê.	Wyndham, 05-07-04 4:50AM 2) Hỏi: <i>Ích kỷ là sao?</i> Đáp: Thừa ích kỷ là lợi cho chính mình mà thôi. Kệ: Ích kỷ tham lam lợi chính mình Phản hơn đạt lợi tự làm thịnh Quy nguyên thiên giác cho thân mình Tự cứu thực hành tự giác minh.
Wyndham, 06-07-04 5:42AM 3) Hỏi: <i>Động loạn là sao?</i> Đáp: Thừa động loạn là hoàn toàn mất trật tự. Kệ: Khó khổ do tâm vẫn lòng vòng Hạ từng công tác giải không thông Tham dâm động loạn muôn chiều khổ Hạnh đức không trồng khó tiến tông.	Atlantic City, 07-07-04 3:06AM 4) Hỏi: <i>Uất khí có thể tạo mất trật tự hay không?</i> Đáp: Thừa uất khí lúc nào cũng tạo động. Kệ: Uất khí bất an tạo khó hòa Tự mình thức giác tự phân qua Đường đời đường đạo vẫn tương hòa Thanh diệu phân minh đường trí đạo.
Atlantic City, 08-07-04 6:15AM 5) Hỏi: <i>Việc gì phải lo?</i> Đáp: Thừa, việc gì liên quan đến bản thân thì phải lo. Kệ: Tâm thân trí óc đều phải lo Học hỏi không ngừng tự hiểu so Chuyển hóa thâm sâu cơ hội học Chính mình thức giác lại gây go.	Atlantic City 09-07-04 7:54AM 6) Hỏi: <i>Cơ hội là sao?</i> Đáp: Thừa cơ hội là dịp may mắn được tương hội. Kệ: Dịp may tương ngộ phải tương hành Tự thức tự minh tự hướng thanh Đường đạo đường đời quy hội tiến Cùng chung xây dựng tự quy thành.
Atlantic City 10-07-04 2:39AM 7) Hỏi: <i>Tương ngộ là sao?</i> Đáp: Thừa tương ngộ là được gặp lại nhau. Kệ: Sung sướng được tái ngộ cùng nhau Rào rạt tâm hồn quyến luyến nhau Tưởng Trời tận độ nay tương ngộ Quý tưởng thân thương cảm nhiệm mầu.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Mẫu Ái 18

Tiến về thanh cảnh hư vô
Biết cha hiểu mẹ tiền đồ dựng xây
Thế gian sống cảnh tứ thầy
Tâm không động loạn đêm ngày khai tâm.

Học thanh học trước học hoài
Học cho hết lý chuyển thay cõi trần
Trở về hưởng ứng cán cân
Tự phân chơn giả tự lần tiến lên.

Không hành cũng kể như mù
Vì tâm lười biếng chẳng tu chẳng về
Quy hình mới rõ hương quê
Mẹ không có bỏ con về đi con.

Thương con mẹ bảo con về
Cùng mẹ phát triển hương quê đạo đời
Mong con hiểu lý phân lời
Tình mẹ đạo đạt chẳng rời mẹ con.

Montreal, ngày 10-5-1980

“*Tiến về thanh cảnh hư vô*”: Chúng ta tiến về thanh cảnh hư vô. Tâm chúng ta phải đi trở về chỗ đời đời không động, không hư hao, không mất nữa.

“*Biết cha hiểu mẹ tiền đồ dựng xây*”: Chúng ta mới biết cha biết mẹ. Biết nguyên lý của cha mẹ để làm gì? Để xây dựng tiền đồ phát triển vô cùng tận của tâm linh.

“*Thế gian sống cảnh tứ thầy*”: Người này sai người kia, người kia sai người nọ, chèn ép lẫn nhau, rồi nặn vọt ra, rồi đi lấy của thiên hạ.

“*Tâm không động loạn đêm ngày khai tâm*”: Tâm chúng ta lúc đó không động loạn nữa, đêm ngày mới khai tâm. Còn tâm chúng ta cứ động loạn hoài, cứ sân si tính tới việc này, việc kia, việc nọ hơn thua, thì làm sao mà khai tâm được. Cho nên mang tiếng tu mà thiếu tu. Không hiểu bồi bổ sự tiến hóa của chính mình, đâu có phải người tu, mà là người đi tạo động loạn và gặt hái sự động loạn mà thôi. Có

phần hồn thanh nhẹ mới ở nơi đó được, có thể xác làm sao ở đó trụ trì được. Đứng một chút cũng không được, cũng bị rơi, mà chúng ta thanh nhẹ rồi chúng ta mới ở nơi đó được. Trí chúng ta càng minh, tâm càng huệ, sự sáng suốt lại triển miên ứng hầu những gì mẹ hiền đã hằng ban rải.

Đó, chúng ta thấy rõ rồi, mẹ hiền đã buông cho chúng ta có cơ hội, nâng niu chúng ta, dịu dặt chúng ta, xây dựng trong tình thương của vật chất để chúng ta trở về với tâm linh sẵn có. Còn nếu chúng ta không hiểu giai đoạn đó, chúng ta ở trong thắc mắc, ở trong đau khổ, ở trong buồn tủi, ở trong sự tạo nhục cho chính bản thân của chúng ta mà thôi.

“*Học thanh học trước học hoài*”: Ngày tới tối, các bạn không thanh thì trước, không trước thì thanh, không sân si thì cười, luôn luôn như vậy, học hoài.

“*Học cho hết lý chuyển thay cõi trần*”: Tôi rõ chơn lý, rõ ràng như vậy thì chúng ta thấy sự học hành này mới thay thế cõi trần được là sự sáng suốt. Khi các bạn có sáng suốt rồi thì các bạn đâu có cần đếm xỉa thế gian nữa. Chuyện này, lớp này tôi đã học, bài này tôi học rồi, tôi cần phải học bài thanh cao. Nó chuyển thay cõi trần rồi thì lúc đó các bạn sống trong tâm tư ổn định, thẳng hoa, sáng suốt, hằng ngày cứ chỉ học để đi lên mà thôi. Càng mở thêm chứ không bị kẹt.

“*Trở về hưởng ứng cán cân*”: Trở về hưởng ứng cán cân của Đấng Tạo Hóa. Đó là sự công bằng của Đấng Tạo Hóa.

“*Tự phân chơn giả tự lần tiến lên*”: Phân sự chơn, sự giả rồi mình mới lần tiến lên được. Chơn cũng không biết mà giả cũng không biết, dồn một cục đó rồi là một người ngu. Đó là trình độ của con thú, chậm tiến. Cứ nuôi dưỡng sự sân si tưởng mình là giỏi, tưởng mình là đặc, đó là bị kẹt. Còn chúng ta mở hết? Không! Chưa chắc điều chúng ta suy nghĩ mà đúng. Không đúng đâu. Chúng ta phải buông bỏ, không sống trong eo hẹp. Sống trong tình thương của đạo đức. Sống trong sự cởi mở thanh nhẹ của trời đất. Tự dụng ý chỉ chuyển hóa mọi nơi mọi giới

rõ chơn tình Trời Phật ban hành cho càn khôn vũ trụ.

Khi mà chúng ta rõ được rồi chúng ta chỉ thấy sự sai của mình mà thôi, chẳng có ai sai cả. Chính ta sai tạo nên chuyện không may cho chính ta. Tuy rằng có của nhưng mà không may vì bản tánh eo hẹp làm sao may mắn được. Cho nên, chúng ta phải mở ra, tất cả do bề trên sắp đặt. Chúng ta chẳng có tài cán gì mà tạo ra được một việc gì cho chính mình. Vật chất này là phương tiện để cho chúng ta học và tiến hóa mà thôi. Chồng con cũng là phương tiện học. Tất cả cặp mắt phạm thấy, lỗ tai phạm nghe, miệng phạm nói đều là bài học để tiến hóa mà thôi.

“Không hành cũng kể như mù”: Con người mà không chịu thực hành, lười biếng không tiến triển nổi.

“Vĩ tâm lười biếng chẳng tu chẳng về”: Cứ chậm trễ, cứ thây kệ nó, tới đâu không chịu sửa chữa lấy

mình và không chịu vun bồi sự sáng suốt để tiến tới thì không bao giờ về được.

“Quy hình mới rõ hương quê”: Chúng ta tu để quy hình. Bây giờ chúng ta tu cái pháp này, Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định thì các bạn mở ngay trung tim chơn mây mới xuất phát Mô Ni Châu. Cái Mô Ni Châu đó mới quy hình, mới rõ hương quê. Biết cái cảnh không động là đời đời, chúng ta trở về. Ở đời thì chúng ta chỉ thực hiện tình thương và đạo đức mới sống trong ý nghĩa, sống trong sự sáng suốt. Nếu các bạn không thực hiện tình thương và đạo đức làm sao sống trong ý nghĩa, sống trong sự sáng suốt của Thượng Đế đã ban. Chúng ta phải quy hình mới rõ hương quê.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

T/V00, ngày 11 tháng 10 năm 1995
BÀI CA THIỀN ĐƯỜNG

Cần khôn vũ trụ là chùa
Tâm giao bình đẳng là vua xác phàm
Thức hồn phát triển chẳng tham
Mưu cầu tiến hóa chẳng làm điều hư
Cùng chung thức giác vui cười
Minh tâm kiến tánh chẳng lười hơn xưa
Vui buồn khai triển mới vừa
Tâm do Trời độ tâm ưa luật Trời
Chung vui chẳng có thỉnh mời
Anh em một cội thanh thoi hợp hòa
Cảm thông nguyên lý tình Cha
Chan hòa quý trọng thật thà tự tu
Cảm thông nguyên lý chẳng mù
Gặp nhau mến cảm cùng tu về Trời
Tình thương đóng góp hợp thời
Giúp nhau tiến hóa đời đời dựng xây.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.08 PHẨM VARANA

71. CHUYỆN CÂY VARANA (Tiền Thân Vanara)

Ai có việc làm trước...,

...
Thuở xưa, tại nước Gandhara, ở Takkasila, Bồ Tát sanh ra làm vị giáo sư có danh tiếng khắp nơi, dạy nghề cho năm trăm thanh niên Bà-la-môn. Các thanh niên ấy, một hôm, đi vào rừng để lượm củi đem về. Trong bọn họ có một thanh niên biếng nhác, thấy một cây Varana lớn, tưởng cây ấy đã khô, nên nghĩ: “Ta sẽ nằm ngủ một lát, sau sẽ leo lên cây, bẻ củi xuống, nhặt lấy rồi mang về”. Nghĩ vậy, anh ta trải áo ngoài, nằm xuống, rơi vào giấc ngủ và ngáy lớn. Các thanh niên khác bỏ lại từng bó củi, mang đi, đến chỗ ấy, lấy chân đá vào lưng cho đến khi anh ta thức dậy rồi bỏ đi.

Thanh niên biếng nhác thức dậy, chùi mắt chùi mấy lần vẫn còn ngái ngủ. Anh ta leo lên cây, nắm một cành, kéo đến sát mặt mình và bẻ gãy cành ấy. Khi bẻ gãy, phần bị gãy của cành cây quật lại đập vào mắt anh ta. Với một tay, anh ta bịt mắt, và với một tay anh ta bẻ gãy cành tươi. Rồi anh ta leo xuống, bó lại thành bó củi, mang lên vai, đi mau về nhà, quăng bó củi của mình trên các bó củi của những người khác.

Hôm ấy, một gia đình ở làng quê mời vị giáo sư ngày mai đến nhà họ làm lễ cúng dường. Vị giáo sư nói với các thanh niên:

- Nay các con thân, ngày mai các con phải đến một làng. Các con không thể đi mà không ăn. Vậy sáng sớm, hãy cho nấu cháo và ăn cháo

trước khi đi đến đấy. Rồi các con sẽ lấy phần của ta, và lấy tất cả phần các con mang về.

Sáng sớm hôm sau, các thanh niên đánh thức một tỳ nữ dậy, bảo nó nấu cháo gấp cho họ. Nữ tỳ ấy đi lấy củi, lấy những bó củi xanh chồng trên cao nhất, liên tiếp dùng miệng thổi, nhưng không làm cho lửa cháy được, cho đến khi mặt trời mọc. Các thanh niên thấy trời đã quá sáng, không thể đi được nữa, bèn đi đến gặp giáo sư. Giáo sư hỏi sao các thanh niên chưa đi. Họ nói lý do:

- Có một thanh niên biếng nhác đi cùng với chúng con hái củi, nằm ngủ dưới gốc cây Vanara, sau khi leo lên cây hấp tấp, bị cành cây đánh vào mắt, đã đem về các củi xanh của cây Vanara, quăng lên trên các bó củi của chúng con đem về. Vì vậy, người tỳ nữ định nấu cháo, lấy các củi ấy tưởng là khô, cho đến khi mặt trời mọc vẫn không thể nhen lửa. Đó là lý do làm chướng ngại việc chúng con đi.

Vị giáo sư nghe việc làm của thanh niên ấy, liền nói:

- Chính việc làm của kẻ ngu si đã đem đến sự tổn hại như vậy.

Rồi vị giáo sư đọc bài kệ này:

*Ai có việc làm trước,
Về sau mới chịu làm*

*Như bẻ Va-ra-na,
Về sau nó chịu khổ.*

Như vậy, Bồ Tát nói rõ lý do này cho các đệ tử, rồi trọn đời làm các công đức như bố thí.... Và khi mạng chung, ngài đi theo nghiệp của mình.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải ngày nay kẻ ấy mới làm chướng ngại cho các ông. Thuở trước, kẻ ấy cũng đã làm vậy rồi.

Sau khi bậc Đạo Sư kể pháp thoại này, Ngài kết hợp hai mẫu chuyện, và nhận diện Tiền thân như sau:

- Thời ấy, thanh niên bị cành cây đánh vào mắt là Tỳ kheo bị gãy xương bắp vế. Các thanh niên khác là hội chúng của Đức Phật, còn giáo sư Bà-la-môn là Ta vậy.

(còn tiếp)

